MIRKO VALIDŽIĆ

S MOJIH STRNIŠTA

PPB1

Objavljene zbirke

- **Osmijesi čežnje**
  Zagreb 1962
- **Oj Promino**
  Zagreb 1965
- **Govor moje duše**
  Zagreb 1968
- **Portreti**
  Zagreb 1969
- **Hrvatske zemlje znamen**
  Šibenik 1970
- **Povelja krvi i nemira**
  Čitluk 1971
- **Na iverju moje ime piše**
  Čitluk 1974
- **S mojih strništa**
  Zagreb 1974

Poklon od autora

Mirko Validžić

S mojih strništa

1966 - 1974

Zagreb 1974

Naklada autora
Mirko Validžić — Zagreb
Vramčeva 12

Tiskara »Tipografija« — Đakovo

JEKA MOGA SRCA

SAM

U prikrajku morskog plićaka
zatvorena u šutnji
mirno sniva tamnosiva školjka.
Ne haje ni za buku valova
što steru nad njom pjenušave niti,
ni za nemirne ribe
koje radoznalo dirkaju njene plohe,
ni za učmali mrak
što crninom zavija ravne prostore mora.
Ona je sretna sama
ko nimfa radoboljka...

U zavjetrini negdje tamo
gdje iz krša šturog
u nasadu gustom
raste korov i drač
ko dah nevinosti miri ljubičica.
Sama trajno prede
u osamljenom luku tišine
i sluša samilno urlik bure,
zavijanje vuka i psa,
nasilni prasak pljuska —
bez zebnje i straha.
Uvijek je vesela i sama
u rascvalom plamu plavičastih očica.

U kristalnom miru tišine
vječno se smiješe
nebrojene sestrice zvijezde.
Djetinjim očima miline
liju ruj blaženstva
u nedorečenom izgaranju bezmjerja
dok same i sretne
prostorima beskonačnih vidika
spokojno jezde, jezde...

Na tronošcu tišine
u čarobnom čardaku
što mi pokloniše
planinkinje vile
razmišljam o školjci
što živi sama,
o samotnoj ljubičici
što miri sama,

o zvijezdi vatrenog čela
što vječno izgara sama.
Što dublje silazim
u vrletni zdenac misli
iskra se pomalja plamna:
kako je divno živjeti sam,
osluškivati kucanje duha,
objave misli,
ploviti bezmjerjem sam,
osjetiti sebe,
biti izvan prostora,
slobodan,
blaženstva pun...

Kako je plodna
božanska osama.

Zbornik pjesničkih susreta »Za blagdanskim stolom«, Zagreb 1970, str. 65-67

RAZGOVOR SA ŽIVOTOM

Čudan
zagonetan ljudski život
mučno teče
i klonuća brojna krije
dok brzacom hitrim
niz slapove strme
u nepovrat pada
ovjenčan šumom nedorečena glasa.
Užiže nam samo
kobnu
želju za nečim
i što nikad postići
mogućno nije.
Teško je, teško
biti
u trajnom raspeću
i izdisat beznadno
prikovan dušom i tijelom
između neotesanih
prometejskih klada.

Ako vječnosti krunu
nema na svom čelu,
kakvu nam utjehu trošnu
u studnom peharu nuđa,
dok mjesečevim ruhom
stazu trnja ovija
u usponu uz vrletne hridi,
iza kojih
u pupoljcima ranim
sramežljivo cvjetaju
nade i čeznuća.

Zbornik »Marulić«, Zagreb 1968, str. 68—69

MOJ POZDRAV DANU

O vedri dane, što u sebi nosiš
nasmijanu radost i toplinu sreće,
daruj nam osmijeh plavetnih visina
i kucaj srca, što svenuti ne će.

O sunčani dane, u kom život cvjeta
ko lahor sneni probuđenih snova,
pokloni nam granu rascvjetalih nada
i zraku čarnu nebeskih visova.

Ispred nas idi ko krijesnica vedra
što razara moćno kletog mraka grudi,
a za tvojim tragom požurit će sužnji,
dok im vrelo podne život ne probudi.

O slatki dane, što djetinjstvom miriš
i ispijaš tiho mladog jutra rosu,
pokaži nam lice umiveno žarom,
dva vatrena oka, bujnu zlatnu kosu ...

Nikad nemoj svršit u trajanju vedrom,
ne prestani pričat o životu žara ...
Ti si svjedok trajni mladosti bez konca,
prisutnosti vječne najdivnijeg Dara ...

Katolički godišnjak 1969, str. 70

TAJNA BIJELIH KROVOVA

Krovovi bijeli moga dragog grada
nosite mi radost djetinjih čeznuća
u kopreni bijeloj ljiljanskoga saga.
Ah, kako divno miriše nevinost
i sklada tihu uspavanku sreće
nečujnim dahom ispred svakog praga.

S prozora moga Zagreb gledam stari
kroz maglicu sivu tek nazirem malo
krovove bijele slavnog Grïča-grada.
Ko divan san mi prošlost časna rudi
i priča o slavi hrvatskoga roda,
u kojoj junaštvo sa žrtvom se sklada.

U rascvalom srcu motrim katedralu,
tornjeve njene i krov bijeli plavi
koji krunom kruni vitezove duha.
Kamo god mi pogled odmiče i žuri
po Donjem gradu, na Mirogoj, Sljeme,
svugdje bijela slika nevinoga ruha.

Zbornik »Marulić«, Zagreb 1968, str. 68

RAZGOVOR S NAŠIM MOREM I LASTAVICOM

Makarska, rujan 1969

Na Punti svetoga Petra
gdje cvjetaju klisure divljinom,
a lanterna trajno
pozdrav moru sriče
razgovaram tiho
uz valova jeku...

— O more naše nemirno i blago,
što bibanjem vječnim mladost svoju hraniš
i pričaš o dahu uronjenih nada
kroz plamsaje vjetra i urlike noći,
ti plodnim žarom
griješ sure hridi
Biokova studnog
i Makarske drijemne.

Ti odvede davno
našu Braću brojnu
ispraćene suzom, gorčinom i jadom
pred požarom sile
u pitomi prisoj.

U kljokotu tvome krio se je dugo
odjek tuge srca kojoj kraja nema...
U tvom šumu tihom zavodljive sreće
cvjetao je pozdrav iz staroga kraja
ko pupoljak rani čežnje u rađanju.

Vječno nam budi
spona trajnih nada
i zagrljaj plodni ljubavi i sreće. —
O more drago, more naše silno,
tebe Hrvat nikad zaboravit ne će. —

* * *

O lasto hitra crnobijelih boja,
što izabra davno svjetionik Petra
i makarski borik
za svoj ljetni predah,
nemoj otić žurno preko našeg mora.
Imam molbu na te: stani...,
počuj lahor srca
ko slavljenje zvona
s crkve svetog Marka, —
il ko skladni suzvuk prolistalih hvoja...

Pozdravi nam Braću
dične Molišance
i prenesi ružu
rascvjetalih zraka,
miris smilja, kadulje i ive,
što još uvijek kiti
biokovske klance. —

* * *

Isto srce još u nama kuca,
ista duša žari se vedrinom,
isti jezik na usnama cvate,
trajna ljubav plodi se milinom.

Uvijek braća —
graditelji mira,
skladni narod
na gozbi svemira. —

Naš jezik, 1970/2, str. 9, Rim

ŽETEOCI

Povodom svoje srebrne Žetve
posvećeno svim Žeteocima
(1943 — 1968)

Ž e t e o c i ,
marljivi stoljetni radnici,
što skupljate Božje klasje
s nepreglednih polja vječnosti,
vi ste Božji slavuji,
trubljači veselja,
Neimara moćnog suradnici. —

Kako se žute polja
orošena zlatom Ljubavi
i pjevaju pjesmu trajnog Uskrsnuća.
Umiljato čekaju srpove
u ruci nasmijanih žetelaca
kroz koprenu sivu pomlađenih svanuća.

Jutrom se čuje pjesma,
srpovi složno žanju
i slažu pean beskrajne tihe Dobrote.
Podnevom zuji jeka
i veže snopove jedre
šapatom angelusa osunčane krasote.

U složnom ritmu
zamire nestašno dan
i rujem sutona kiti obrano prostrano strnište.
Žeteoci ponosno poju
zahvalnu pjesmu sreće,
dok mjesec napušta tiho svoje zvjezdano skrovište.

Žanjite ustrajno, marno,
žeteoci hrabri Božjih polja,
pšenicu vrelih nadanja, ljubavi i sreće.
Pjevajte pjesmu mira,
sloge, jedinstva, prijateljstva
i vjere, koja nikad u dušama svenuti ne će.

Ž e t e o c i,
marljivi Božji radnici,
što žanjete zrelo klasje
s beskrajno bujnih polja vječnosti,
ostanite raspjevani slavuji,
zaneseni trubljači veselja,
neumorni Božji suradnici.

Glasnik Srca Isusova i Marijina,
1968/8, str. 290

U BOŽIĆNOJ NOĆI

Noćas je nekako sve tiho
i u iščekivanju
ko u onoj prvoj
božićnoj noći...

Veselo u tišini
pjevaju pomlađene zvijezde
zakićene anđeoskim krilima
i pričaju istinu staru
o božićnoj beskrajnoj moći.

Sjedim uz prozor
čardaka svoga
i gledam u tamu
božićne noći.
Osluškujem hod anđela
i čekam kad će
pod moj prozor doći...
O Bože, velim,
kako su slatke
tihe i raspjevane
božićne noći,
dok hite k nama
u plaštu radosnih zjena
iz kojih iskri plam
života i svemoći.

Koliko noćas
zebe duša
u grču crnih izdisaja.
Koliko noćas
ne slave Božić
zbog neznanja,
prkosne tvrde glave
ili nehaja.

Kitimo jelke
uz ognjišta i po crkvama
hladnim sjajem srebrnih niti.
Tovimo se uz pune lonce
i napijamo u polusnu
maštajući o duhovnim provalijama
s bregova ljudstva sniti.

Koliki noćas gladni
šetaju u studnom ritmu
beskrajnim stazama
naših gradova i sela.
Nitko se od nas
ne smućuje za to
niti haje sažalno
što potokom krvare rane
iz ovih živih raspela.

I noćas ljudi bez vjere i nade
našim gradom kruže
u lovu za Judinim darom
što odiše duhom truleži i tame.
Nitko se od nas ne potrudi
da u ova pusta srca
unese iskricu žara,
vedrinu i osmijeh
božićne svesilne osame.

Koliko će noćas
propalih majka
zadaviti svoje
čedo neželjeno.
Zar nitko od nas
nema snage duha
da zapali žižak
uz skriveni odar
i okvasi suzom
cvijeće pogaženo?

Uvijek tiho ide
sveta Božja noć
i raznosi svijetom
dah Ljubavi vrele.
Svi gledamo. plaho
i u čudnom miru
sakupljamo žurno
osjećaje svele...

Glasnik Srca Isusova i Marijina
1969/1, str. 11

MOLITVE DUŠE

MOJ OTAC

Zašto mi, Bože,
ulješe strah
spram tebe,
kad ti si
sama Dobrota
što cvjetaš trajno
milosrđem,
ljubavlju
i sjajem,
u kojem Očinstvo
blista
ko beskrajno
mirisavi
pupoljak ruže
i zanosi blaženstvom
buđenja
djetinjih duša
kroz ozračja tiha
plamenih rađanja
nade
u plaštu biserne
nevinosti?! ...

Osjećam
kako me miluju
tvoje ruke
i žarom sreće
otapaju
mrazne ovoje
s grana moga žića.
Opet se vraćam
u izgaranju
plamenih čeznuća
u labirinte
osvijetljenih visova
s kojih se stere
u nedogled
pogled Vedrine
bez granica
i sumornih sutona ...

Ja ljubim Oca.
Otac voli mene!

Vjesnik sv. Nikole Tavelića,
1972/5—6, str. 120

ZOV DUŠE

Zar, Bože,
da stradam ja
što živim sam
i čemerom gutam
dane bola?

O ne!
Ja ne vjerujem
u čudne priče
što hrane
kaljužne snove
izrasle
u suludim noćima,
dok pijani
vjetrovi
truju jaglace tihe
i pjevaju
gluhe balade beznađa.

Ja vjerujem tiho
u svemoć
tvoje Dobrote
i pijem zanosnim žarom
vino blagih svitanja,
dok rudi uzlet
kroz dvorove plamne zore
beskonačnog Dana...

Tavelić, 1974/1, str. 5

MOJE TIHE MOLITVE

Ogrli me, sunce,
zlatom svoga daha
kroz pupanje plaho
topline i sjaja.
Daruj siromašku
prediva u cvatu
da osjeti jeku
dalekoga raja.

Plahunjavoj seki
što suzicom rosi
u rano jutro
i podneve sure,
za blagoslov molim
kroz sanjive vjeđe
da oplodi nadom
njene želje šture.

U sutone tmurne,
dok se zapad grči
u smiraju čežnje
i nemiru želja,
sa klisure bučne
što nad morem zjapi
za umorne molim
bar trunak veselja!

Tavelić, 1974/1, str. 5

BOŽJE KLASJE

Već davno, davno u praskozorje stvaranja
božanski Sijač položio je životno sjeme
u duboku brazdu beskrajnih nadanja.

Na žaru ljubavi očinskog svemoćnog duha
klijalo je sjeme u punoj čežnji zrenja,
da pokloni obilan darak kruha. — —

Kad jednom došla je punina svetog doba,
među nas siđe radosno nebeski Vrtlar sreće,
da ubrza rast prozebloj klici života
i da joj pokloni dašak, koji uvenuti ne će.

Krist je božanski revno sijao novo sjeme
i obilnim rodom darovao zemaljske poljane.
U svojoj velebnoj Crkvi poklonio je ljudima
novi duhovni život i nove cvjetne dane.

Kako se predivno zlati božansko bujno klasje
i osmijehom slatkim usrećuje kršćanska srca
u veseloj nadi slatkih beskrajnih čeznuća.

O gdje ste, marljivi apostolski radnici,
žanjite sazrele klasove, umijesite kruh,
da dobrim dušama bude zalog vječnog uskrsnuća.

Klasje s Božjih njiva, str. 4, Zagreb 1962

PROBODENO SRCE

Ranjeno je Srce
otvorila Ljubav
onog prvog Petka,
kad je umro Krist.

U stravičnom mraku
kapnula je krvca,
čitav svijet je posto
preporođen, čist.

Od tog sretnog dana
visi Razapeti
iznad naše zemlje,
iznad cijelog svijeta.

A iz Srca kaplje
vrutak Krvi svete
ko svemoćni cjelov
nebeskoga cvijeta.

Naše žedne duše
stoje ispod križa
i čuvaju stražu
uz Kraljicu bola.

Probodeno Srce
svima sreću nudi,
rajsko vječno milje
iznad zemnog dola.

Ranjeno Božje Srce, str. 4, Zagreb 1963

CIKLAME NAD RASPELOM

Ove se jeseni ko nikad
rascvale moje ciklame
u bogatom bujanju tišine
što diše bojom mladog vina
i lepezastim osmijehom osame.

Obrazi im žare crvenilom
ko lišce djevojčice
dok stidljivo sustiže dah sramežljivosti.
Oborene oči pričaju plahost
i sricanjem šutnje
razliježu puninom tihe skrivenosti.

Dva docvala cvijeta
u skromnom uzdahu čežnje
pridignuta čela
ljube Raspelo što leži
i prima poklonstvo nevinog cvijeća.
Tišina okiva prostore,
a golgotska jeka
vere se kroz ciklame
orošene bojom mlade krvi
i ostaje u trajanju žrtve
svježa ko uskrsna svijeća.

Ciklamom mirišu rane
propetog Božjeg Sina.
A bojom svete krvi
žari plašt ciklama
ko viteški poklon
gorućih visina.

Zbornik pjesničkih susreta »Za blagdanskim stolom», Zagreb 1970, str. 64—65

SVIBANJSKO SUNCE

MAJCI CRKVE

Na spomen Marijanskog kongresa u Hrvatskoj 1971

Najljepšoj Majci što je nebo stvori
sinovski pozdrav upravljamo rado:
Slava ti budi, najdivnija Ženo,
Kristove Crkve urese i nado.

Bezgrješnu, svetu, Majku Krista — Spasa
kršćanstvo slavi već stoljeća mnoga.
Uz djecu vjernu ti si trajno bila,
svemoćna prošnja za spas puka svoga.

Hvalu ti kliče Crkva, čovječanstvo,
Hrvatski narod pozdravlja te vjerno.
Ljubavlju vrelom ispuni nam duše,
osnaži vjeru, prosimo te smjerno.

Pred nama idi, obasjaj nam pute,
unesi svuda Evanđelje sreće.
Stazama mira, uzrasta i pravde
nek Petrov brod se u sve dane kreće.

Najljepšoj Majci što je nebo stvori
mi pozdrav duše upravljamo rado:
Slava ti budi, Kraljice Hrvata,
Hrvatskog puka urese i nado.

Vjesnik sv. Nikole Tavelića, 1971/4, str. 113
Uglazbio V. Glasnović

DOLAZAK SVIBNJA

Svibanj je došao tiho
ko plahi prosac,
nošen na krilima čežnje i nade.
Travanjska prohladna noć
bila mu je veo i pratnja,
jer nije htio
da mu koji neznanac
bogate dare pokrade.

Pod svaki prozor stavio je poklon:
procvalu granu,
umivenu u rosi rađanja.
I svugdje je napisao monogram,
iz koga zrači
poletna želja sreće,
beskrajna čeznuća
i besmrtna vječna nadanja.

Opojno miriše jutros
pomlađeni dan
i pjeva rascvalom dušom himnu života.
U naše uzničke izbe
kradom se šulja
nedorečeni mir
i osipa nas miljem
oživljelih milota.

Pitao sam povjerljivo
mladog viteza:
zašto je njegova duša jutros tako vatrena?
On mi se nagnuo blizu
i šapnuo tiho
beskrajno slatku tajnu:
svemu je tome rješenje
— predivna vječna Žena.

Iz njegovih usana
odjeknula je istina
slatka ko život ili božanska arija.
Stajao sam dugo zanesen
u sreći koju anđeo čuva
i slušao nadahnuće,
iz kog sam razabrao sve:
ta žena je — Marija, Marija.

Marija i svibanj prolaze svijetom
ko vječne sile,
što donose sreću.
O Bože, sretan sam što znam
prirode tajnu,
zakon tvoga djela,
uzroke vječne,
što stožere neba svemoćno pokreću.

Nek i dalje svibanj
polja naša kiti
svježinom raja, u kom Adam pade.
Nek Marija s nama
dijeli radost trajnu,
jer po njoj Tvorac
novi život milja
obnovljenoj djeci za svu vječnost dade.

Glasnik Srca Isusova i Marijina,
1967/5, str. 162

SVITANJE SVIBANJSKE ZORE

Gledam kako čeznutljivo sneno
u sustalom ritmu kojim diše noć
proviru pramenovi odmorenog lica,
iz kojih zrači smiren osmijeh želje
u rađanju novog pomlađenog dana.
Čujem kucaj srca koje ljubi nadu
i djetinjom željom traži blagu ruku
da otvori vrata jutra razdragana.

Zavodljivim licem ruj se tiho osu,
a na usni nevin zov se kradom rađa
ko sustala jeka iz sputanih grla.
Ah, kako plačno povlači se tuga,
u kojoj zamire požudni nemir
kroz jecaje sustale čežnje,
koju je rastočila ljiljanska plahost
i koprene njene bez milosti strla.

Dođi, nemirno srce i meni reci tajnu,
što cvjeta tako sanjivo
na tvome djetinjem čelu.
U tvom oku čitam plavetni osmijeh mora,
u kom je pohranjen zov
beskrajnih svemirskih daljina.
Osjećam da nosiš u nabujalim grudima
tajanstveni dah života — ljubav vrelu.

Kaži nam, sanjivi putniče,
što nosiš u okrilju skrivenih pupoljaka
za one, koji te čekaju željno
i pružaju suhonjave ruke
u ritmu izgladnjelih nadanja?
Koji nam melem šalje milosrdno nebo
u osmijehu tvom što cvjeta krinom
i stere providni ruj nad naša stradanja?

Ja nosim svemoćnu nadu —
mirno je rekao ljiljanski glas —
svoj mojoj braći
koja se veru — po zakonima pravde —
tamnim hodnikom svemirske tamnice.
U mojem oku odsijeva plam
poput svjetlonosne jeke
beskrajno moćne vječne Danice.

Već odavno iz ognja pomlađenih nada
satkalo je nebo
čudovišni plašt od azurnog zlata
i dala ga ženi — imenom Marija.
O gledaj, nestašni brate,
neviđeni prizor spontanih izljeva:
pred Bezgrješnom Ženom i nebo i zemlja
u duhu poklonstva složno se savija.

Beskrajno voljena Ženo,
Majko — Djevice,
u čijem krilu cvjetaju trajno
naša pomlađena nadanja
poput anađoskih bisernih čeznuća.
U tebi nađoše smirenje sve naše čežnje.
Mi pijemo ustrajno sok
u sjaju tvojih svibanjskih svanuća.

Glasnik Srca Isusova i Marijina,
1968/5, str. 162

PEČAT HRVATSKE KRVI

POZDRAV MUČENIKU

Zagrmi gromko, pjesmo naša stara,
zagrmi jekom stoljetnih čeznuća,
raznesi radost ispunjenih nada,
ožari srećom rascvala svanuća.

Na nebu plamnom naše boje plamte
i rujem krvi otkupljenje toče,
bjelina bistra novi vidik pruža,
u plavilu stidnom blage nade soče.

Junaka davnih ponosnih Hrvata
potomak slave mučeničkog soja,
franjevac skromni, Evanđelja glasnik,
ovjenčan palmom, heroj svetog boja.

Nikola dični, sin hrvatske grude,
mladica bujna našeg krša rodna,
uz žale šumne otkrio je Bogu
čeznuća duše, zanos srca plodna.

U Bosnu hrli, sjeme dobra sije,
ko vitez stari za dom voljan mrijeti.
Odvažno kroči Kalvarijom drevnom,
s Kristom na križu spreman sagorjeti.

Zaštitnik brižni naše zemlje trudne
i braće brojne što se slavom kite.
U vjeri čvrsti, u ljubavi složni
Hrvati željno svome Svecu hite.

Nikola brate, našeg roda diko,
budi nam zvijezda, ponos, nade plamen.
Ostani s nama u življenju bujnom,
budi nam uzor do vječnosti, amen.

Vjesnik bl. Nikole Tavelića,
1970/1, str. 18

HVALA SREĆE

Na dan sv. Nikole Tavelića
u Šibeniku 20. 9. 1970.

Bože,
sretan sam što sam Hrvat,
preplavljen srećom ko ružičnjak cvjetni
što raskošjem boja luduje mudro
i veže u snoplje pramenja Ljepote.
Moja je sreća ponos zemlje Hrvatske
u ovom danu kad se slijeva zanos
s djedovskog Velebita, Dinare, Biokova,
Učke, Sljemena, Trebevića i ostalih planina,
okićenih vijencima slave
u počast svog Sina —
Mučenika — glasnika Vjere — Nade —
i začaranog trubadura Ljubavi.

Zdravo, Sveče naš, što u sebi kriješ
Hrvatske Duše biserne divote.
Ti si naš ponos, znamen sudbe trajne,
ti najljepši cvijete u našoj Dubravi.

Bože,
sretan sam što sam kršćanin
u vezu čvrstom koji stvori vjera
kroz procvale vidike vječnih zrenika
i čvrstoćom Nade sazda Hram Ljepote.
Zar nitko nema takav pladanj mira
u prisoju tihom, dok se nebom iskri
sveti znak što nosi
znamen cvatnog jutra
kroz pupoljke svježe,
okupane dahom u nastanku trajnom
sa izvora vrelih besmrtne Ljubavi?!

O sveče kršćanski, ti nam kiši bujno
u rodnom pljusku duhovne divote.
Među nama niko, naš si, Božji, sviju.
Ostani ukras u našoj Dubravi.

Bože,
baš mi je drago što sam još živ
i motriti mogu Dan ko iz priče
što davno se otkri, kad se nebo žari
i rasipa svemirom nabujale Ljepote.
Ne zavidam mrtvima, iako znam
da njihova sigurnost usrećuje bitak
sazdan od Tvorca najmoćnije ruke,
jer samo smo mi sretnici vedri
u današnjem Danu preplavljenom svjetlom
osjetili dah Našeg drevnog Mora
i pjesmu valova što je lahor nosi
ko trobojku razigranu u zanosu Ljubavi.

Pozdrav ti, Sveče naš, donesoše danas
tvoja Braća iz Bosne, gdje cvatu trajno tvoje divote.
Iz cijele zemlje naše vapaj stiže:
Hram je tvoj u našoj Dubravi.

Bože,
hvala ti što si mi dao
da brat sam po krvi i duhu svetoga Nikole
i njegovom stazom što se penjat mogu
uz kalvarijski brijeg mučeničke Ljepote.
U mojoj duši naviru svjetlaci
iz kojih žari miris preporoda
da raspali plamom uzavrelih želja
kroz uspone žurne zore u rađanju
poljane naše ukrašene žitom,
vinovom lozom, cvijećem, voćem jedrim
i prenese darak blagoslova plodnog
Čovječanstvu, Crkvi u žaru Ljubavi.

Nikola brate, pruži ruku na nas
i prospi na nas svog Srca divote.
Obasjaj rujem mučeničke sreće
svu braću Hrvate u zemnoj Dubravi.

Vjesnik sv. Nikole Tavelića,
1970/5, str. 200—201

DAN HRVATSKOG SVECA

Sjećanje na 20. rujna 1970. u Šibeniku

Jutros je ranije ogranulo sunce,
njegovo lice u zlatu se rumeni,
razbacuje pramenje radosnih krijesnica
nad stari i novi hrvatski Šibenik,
nad mirni kanal što ljeska se u plavilu zanosa
i poljupce rane šalje
tvrđavi svete Ane, staroj utvrdi svetog Ivana,
ponosnom Šubićevcu
i kamenoj pjesmi ljepote — domu Jakova apostola.

Danas se rascvjetala cijela Sveta Hrvatska
i beskrajno bogatim vijencem ovjenčala
Grad prvog hrvatskog Sveca.

Počujte, hrvatska braćo, kako romone zvona
i raznose probuđenim srcem dah svježine,
rastvorite širom duše što ključaju srećom,
udahnite veličajna obzorja svetačke bjeline.

* * *

Vijore trobojke u skladu raspjevanih boja,
niz prozore ljuljuškaju se sagovi,
a razdragano cvijeće smješka se u poletu
i dobrodošlicu sriču brojnom narodu Hrvatske,
koji se slegao iz svih naših krajeva
da oda počast svome mučeničkom sinu,
znamenu vjekovne sudbe,
žrtve, rada i uvijek svježe očeličene ljubavi
za rodni dom, vjeru, poštenje i slobodu.

Danas je u Šibeniku dični zbor
Domovine i Crkve,
prošlosti i sadašnjosti, slave i nade.

Poslušajte, kršćanska braćo, glas Pastira svetog
u Božjoj Riječi koja život zlati
u jedinstvu davnom iskovana snažno
kroz geslo drevno — Bog i Hrvati.

• • •

I opet pođe naše zemlje Sin
fra Nikola Tavelić, sijač Božjeg žara,
iz grada svoga širom zemlje rodne
da raznese plamen ljubavi što cvjeta
rumenilom krvi, bratstva i slobode
za braću brojnu kroz stoljeća burna,
navješćujuć svuda svjetlo novog dana
kroz dozive snažne
svetosti i mira.

Više ne svršava dan u beskraju trajanja
kroz svetačke izljeve budnih svjetlaca
što nose pozlaćene ruke Božjih velikana.

Poslušajte, braćo, žarku jeku neba
što razliježe skladno zemljom svete nade.
Hrvatski nas Svetac ko Mojsije vodi,
da nam bolji život u obilju dade.

Vjesnik sv. Nikole Tavelića,
1971/5—6, str. 153—154

ĐERDAN MOJE MAJKE

VJEČNO ŽIVI HRVATICA MAJKA

M a j k o ,
tvoj lik trajno cvjeta dobrotom i ljubavlju
što zrači u beskraj vremena i prostora.
Na tvome liku nema brazgotina zaborava,
s njega neprestano sviće ranoranka zora.

U pogledu čvrstom što milinom soči
daleko gledaš preko sinjeg mora
i okom tražiš biser srca svoga
kroz pozdrave blage zlatnog praskozorja.

Ti si život dala brojnoj djeci svojoj
što ponosno nose pečat vedre nade.
Tvoja usna tužna uzdah steže mučni
kada vihor cvijeće obećanja krade.

Ti ne želiš rata, mržnje i nepravde,
jer ljubavlju cvate tvoja duša vrela.
Obasjaj nas žarom u kom život plamti,
da budućnost bude sretna i vesela.

Oživi djecu što padoše časno
u hrvanju dugom povjesnice naše.
Nek sve prati ljubav uz ognjište rodno
što već davno svojom Hrvatskom prozvaše.

M a j k o ,
iz Hrvatske zrači na sve strane svijeta
ko Danica noćna što razgoni nemir.
U tvom liku drevnom čeličimo nadu:
Poklonici Pravde! — Za Slobodu! — Za Mir!

Kalendar Danica 1973, str. 44
Tiskana i u knjizi Podaca, str. 58, 1972

MAJČINE SUZE

Prvi put je proplakala ona
tiho i sretno u zanosu milja
kad je u cvatu raskošnih čeznuća
osjetila ponos stvaralačkih snaga
i znala da nosi ostvarenje nade —
pupoljak cvjetni majčinskog okrilja...

Ponovno su tekle njene suze svete
u danima plahim sunčanog granuća...
Žurila se tiho da osluhne kucaj
što nečujno živi u jedinstvu sreće
i donosi radost beskrajnih milina
s blagoslovom plodnim nebeskih ganuća.

U suzama vrelim kupala je čedo
i pričala svima sreću mlade majke ...
Gledala je milo u zanosu mira
kako plovi sretno po bezmjerju neba
i ostavlja spone sitnih vidokruga
što nikoše rodno ko krijesnice bajke.

Ne prestaje plakat u zanosu sreće
kad god gleda cvijetak svoga vječnog vrta...
Zamijenila ne bi sve dražesti svijeta
za blaženstvo svoje dok životom ide
opijena miljem, makar snaga ljudska
smalaksati znade iscrpljena, strta.

Idi sretno, idi, ti što nebo nosiš
u grudima vrelim ljubavi, blaženstva...
Nek ti čelo kiti ružin cvijetak slasti
u kom cvate trajno bezmjerje ljepote
što izrasta snažno na stablu života
i divote priča tvoga vječnog ženstva.

Tvoje drage suze, majko rajskog lika,
mi ljubimo slatko u zanosu snova...
Kroz njih život cvate u beskrajnom žaru
i uzdiže tiho naše hitre ruke
ko simbole skromne zahvalnosti trajne
i svjetiljke vječne nebeskih visova.

Drage slatke suze iz majčina oka,
čudotvorne, moćne ko milosno vrelo,
kupajte nas trajno u obilju sreće,
da nosimo lakše uz brežuljak strmi
dar života zemnog, dok anđeo mira
ne spusti nam lovor na umorno čelo.

Katolički godišnjak 1970, str. 111

MOJA MAJKA U BADNJOJ NOĆI

Već dugo godina na Badnjak
moja draga Nana
pognuta šutljivo sjedi
navečer uz peć,
na kojoj krklja kupus
i širi miris suhoga mesa.
Ko da se prisjeća nečeg
zamišljena pogleda
po kuhinji toploj,
a onda poviri u pećnicu,
prevrće pečenje
i uzdiže umorno glavu.
Čini se kao da teške misli
od sebe nekamo otresa.

Unuk joj unosi badnjake
i naziva sreću,
pa zatim hrastiće stavlja
uz priklade
na ognjište vrelo.
Slama se ne prostire više
otkako nema
starinskih kuhinja.
Al Badnju večer
ne zaboravlja nitko.
Od mirisa ugodnih
i pucnjave bučne
odzvanja veselo Čitluk,
naše dražesno selo.

Ustaje tada Nana
i uzimlje čašu
svete vode,
pa pozorno škropi sve:
i čeljad
i stoku
i sobe
i dvorište.
A kad se vrati,
oči joj se krijese od suza.
Šuti . . .
Samo uzdahne teško,
pa vješto izlije vodu
u vatru na ognjište.

— Bako, zašto si tako večeras
ozbiljna, tiha i plačna?
Zar nije i tebi
sveta Badnja večer?
— Tako je pitao sitni
praunučić moju Nanu.

— Dijete nestašno, malo,
ti ne shvaćaš sve
što večeras
pred moje iskrsava oči.

Mnogi pomriješe moji
i danas u raju slave
Svijetlo iz božićne noći.
Drugi su kojekuda pošli
i nikad ih na Božić nema sa mnom.
Kod mene osta spomen,
koji mi smućuje dušu
i stvara u srcu uvijek
novu beskrajnu ranu.

Dok tako pričaše ona,
pomalo noć se
sve više sterala selom,
dok nije stigla
i ponoć studna
u sjaju razdraganih zvijezda.
Nana je već bila spremna
da pođe na ponoćku
u pratnji veselog poja
koji se čuo
iz raspjevanih zvjezdanih gnijezda.

Uz Jaslice stajala je ona
i opet šaputala tiho,
dok suza nije
sustigla uzdah,
koji je pričao
o boli majčina srca
u svetoj božićnoj noći.
— Isuse, gdje su moja djeca,
što oni noćas rade?
Misle li na me?
Da li će ijedan
ove godine
bar na čas k meni doći?

Šutljivo sluša Djetić . . .
I kao da veli:
Majčino srce je stvoreno
da žrtvom i ljubavlju
nebo i zemlju veseli . . . .

Katolički kalendar 1966, str. 193

SVOJOJ NANI

Na rastanku († 20. 3. 1973.)
u ime njezinih najmilijih

Dobrom Ocu Ljubavi i vječnog Života
svidjelo se pozvati našu dragu Nanu
da besmrtnom srećom anđeoskog mira
zauvijek ovjenča dušu odabranu. - - -

Otišla si, Nane, na krilima Dobra
ko pravednik mudri kom je smrt dobitak,
zrake rajskog sunca staze su ti Dana
a izvorom sreće Božji vječni Bitak.

U dugom si nizu zaslužnih godina
ispunila plodno životno poslanje,
tvoje deblo osta i bujno i snažno,
a na njemu brojno rascvjetalo granje.

Na vratima raja čekaju te tvoji:
muž tvoj, dvije kćerke i dva draga sina,
a do groba, evo, suzna oka prate
još dva sina, kćerka, unučad, rodbina.

Na rastanku bolnom još ti jednom žele
tvoja djeca reći iskreno i blago:
Hvala ti na svemu, na ljubavi vreloj, -
bila si nam sreća, sunce žića drago! . . .

Snivaj, draga Nane, do posljednjeg dana
u prominjskoj grudi što ti zaklon pruža,
a molitve naše nek ti vijenac pletu
poput svježih trajnih procvjetalih ruža.

I mi ćemo doći gdje ti sada jesi
da slavimo skupa Gozbu Božjeg milja.
Dočekaj nas, Nane, da kroz vječnost sretnu
uživamo Boga kraj tvoga okrilja! . . .

Tiskano mjesto osmrtnice

RIJEKA I PONOR

ŽUBORI NESTAŠNO RIJEKA

Žubori nestašno rijeka
što provire plahunjavo
kroz naše ocvalo polje.
Žubori uvijek svoju staru pjesmu
i dah nosi procvalih nada.
Žubori ustrajno i noću i danju,
dok nečujno uspava zabodeno kolje.

I ide ustrajno naprijed
poput vodiča koji poznaje prolaze
kroz gorske vrleti i poljske staze.
Nikad se ne obzire natrag
i ne pita za minule dane.
Stidno se provlači dalje
i ne pozdravlja one koji joj ususret slaze.

Dokle će teći ustrajno tako,
to ona ne može znati,
jer vidike nema jasne a ni oči.
Pripila se ona uz zemlju,
njen je zagrljaj krijepi.
Za uzvrat prolazi tiho,
a žednu utrobu njenu miluje,
životvorne dariva joj moći.

Zbornik »Marulić«, Zagreb 1968, str. 69

IZDAJNIK

Stravična noć se u sustalom dahu
bojažljivo vere ulicama Grada,
što već davno Svetim imenom se kiti.
Ko promrzla kiša mrak se tromo šulja
i promatra hulju u beznadnom hodu,
kako žurno bježi i u ponor hiti...

Iziđe Juda u noć tužne strave,
na kojoj trajno žig sramote stoji
ko lanac teški iz edenskog vrta.
Bezglavo i drsko stiska šaku praznu
i traži bar osjet zavodljiva blaga
u opojnoj strasti zemnog bijednog hrta.

Kamo žuriš, tužni,izgubljeni jade,
i suludo tražiš u izdajstvu sramnom
zasićenje bijedno svoje podle duše?
Zar ne vidiš kako zvijezde plaču skromno
i jecanjem složnim dozivlju nebesa,
da te suzom svojom umekšaju, skruše?...

Al uzalud sve je, ti pretačeš žuhko
talog drevni svoga propaloga bića
u poljubac podli, što izdajom cvjeta.
Ah, sramote gorke, da učenik tako
u bezmjerju zlobe iskaljuje strasti
i za novac proda Spasitelja svijeta.

Ti nisi znao suzom steći sreću
i obnovit groblje vlastitoga srca
milosrdnom kišom božanske dobrote.
Zato si i pao u beznađe čame,
dokrajčio dane u očaju teškom,
najbjedniji, gnusni nitkove i skote...

Gle, još uvijek visi Žrtva Božjeg Sina,
osovljena snažno o stožere svijeta,
koga trajno grle probodene ruke.
A iz rana svetih vječno curkom curi
svemoguća krvca, kojom Tvorac mira
blagoslivlje naša stradanja i muke.

Na žalost i Juda sasvim umro nije,
još izdajom hoće da nam truje biće
u podlosti duše i nemoći nade.
Ko stravična zvijer se uvijek zemljom klati
i u ludoj žeđi ispija nam zdence,
dok ne smogne časak da milost pokrade.

O tužni i bijedni izdajniče neba,
u kome se trajno sva izdaja kupi
ko talog smradni propalih nizina.
Napusti naše ovjenčane staze,
jer izdaja tvoja beskrajno je mrska
pokoljenju novom procvalih visina...

Vjesnik sv. Nikole Tavelića,
1971/2, str. 43—44

CVIJEĆE I SPOMENICI

UZ STOLJETNI JUBILEJ

Hrvatskom književnom društvu sv. Ćirila i Metoda (sv. Jeronima) za stoljetni jubilej (1868 — 1968)

Sto godina časnih, spleten vijenac bujni
od plamenih ruža što proljećem dišu
i raznose miris života u cvatu.
Sto godina radnih na prostranom polju,
što ga klasje kiti ispunjeno plodom,
ožareno suncem u žeženu zlatu.

Radin duh otac pred stoljeće cijelo
u punini duše biser dragi brusi
za žrtvenik časni — Muze, Uma, Vjere.
U ustrajnom ritmu potomstvo se niže
radišno i svjesno na utrtoj stazi,
spremno znojna lica sije, žanje, bere.

Sto godina plodnih miljakoz je jedan
na zemaljskom putu kojim hod naš hiti
k određenom cilju — u svetište Znanja.
Sto godina radnih bogat dar je Rodu,
golem, snažan polog uzidan u temelj
našeg dičnog, svetog zajedničkog zdanja.

Na pročelju hrama likovi se krijese
Jeronima mudrog, braće složne, svete —
Metoda, Ćirila što nam pismo složi.
U ozračju cvjetnom nada nam se budi
kao osmijeh vedri u cvjetanju zore
dok se nebom rujnim plamen sloge množi.

Hrvatskome rodu darivamo smjerno
pune ruke zrelih književnih plodova
ko stoljetni poklon brojnih ostvarenja.
Za prosvjetu puka, procvat vedre vjere
kroz stoljeće novo, u pobjede nove —
to je zavjet čvrsti našeg pokoljenja!

Katolički godišnjak 1969, str. 45

TREŠNJEVAČKOM SVETOM JOSIPU

Josipe sveti, naše župe Oče,
pred tobom puk tvoj u zanosu kliče:
budi nam trajno blagoslov života,
Trešnjevke naše moćni zaštitniče.

Marijin vjerni zaručnik si bio,
očinska pomoć Spasitelja Krista.
Milostiv budi putnicima zemnim,
nek ljubav tvoja svima nama blista.

Pobožan, skroman ti si trajno bio,
siromah, tesar, marljiv, duše svete.
Obasjaj svjetlom naša srca vedra,
žuljave ruke radom razapete.

Ognjišta naša ljubavlju raspali,
mladima polet svemoćno ražari,
očeve, majke hrabrošću osnaži,
starima tihu spokojnost podari.

Usreći, Sveče, hrvatsku nam Grudu,
da uvijek cvate vjerom i poštenjem.
Ispuni svima iza zemnih dana
nebesku radost božanskim veseljem.

Umnoženo ciklostilom, Zagreb 1971
Uglazbili V. Glasnović i A. Klobučar

GOSPA SNJEŽNA U LIČKOM POLJU

Na molbu D. Budiselić

Ličko Polje rodno cvate
srećom Nade usred ljeta,
sramežljivo grudi širi,
plamno buja, rosno cvjeta.

Okruženo brežuljcima
gorovitog Gorskog kraja,
ukrašeno jezerima,
puno milja, puno sjaja.

U zemane mučnih kušnja
kada Turčin lance skova,
od Ličana hrabrih, vrlih
oživljela zemlja ova.

Poštenjaci plemeniti
uz ognjište svoje skromno
dvore Majci Gospi Snježnoj
sagradiše hitro, pomno.

Svakog ljeta brojni hrle
da pozdrave Majku svetu,
a kućama cvijeće nose,
dragi spomen na tom svijetu.

Neprijatelj crkvu sruši
u vihoru plamnog rata,
tuga ovi dobre duše,
crni mrak se srca hvata.

Još nam osta kamen suri,
uspomena davne sreće,
ko znamenje Ličanin ga
zaboravit nikad ne će.

Gospe Snježna, još u nama
Zrinskog vjera, krvca vrije.
Uz nas budi, dobra Majko,
nek ti ruka milost lije!

Umnoženo ciklostilom, Zagreb 1974
Uglazbio V. Glasnović

PJESMA HRVATSKIH ŽELJEZNIČARA

Zapjevajmo pjesmu svih željezničara
ove zemlje naše što Hrvatskom zovu,
zapjevajmo složno zbratimljeni radom
našu pjesmu davnu, vedru, uvijek novu.

Mi željezničari, ljubitelji rada,
nositelji sreće, graditelji mira,
nad nama se zvižduk u poletu ori,
dok lokomotiva hukće, kroči, svira.

Opaljeni suncem, umiveni kišom
kročit ćemo snažno domovinom rodnom,
uz bregove šumne i ravnice tihe
nosit ćemo život našom zemljom plodnom.

Strojovođa spremno uvijek naprijed gleda,
vlakovođa budno u stopu ga prati,
kondukteri hitro vagovima šeću,
sve ih ljubav vedra s putnicima brati.

Vlakovi brzi, putnički, poslovni
za ljude se radne bez predaha nižu,
teretnjaci dugi sa teretom teškim
dolom hitro jure, uz brijeg stenju, gmižu.

Inženjeri vješti, tehničari vrijedni,
radnici marni — svi zajedno grade,
Jeđut pjesmom, igrom veselje im pruža,
da odahnu vedro i srca zaslade.

Željeznice naše naš su ponos plamni,
blago radnih ljudi neumorna hoda,
sve za sreću sviju koji vole život,
za blagodat trajnu hrvatskoga roda.

Umnoženo ciklostilom, Zagreb 1971
Uglazbio V. Glasnović
Izvedeno u HN Kazalištu u Zagrebu 1971

NOVA I STARA PODACA

U ime Podačana, na molbu A. Ribičića

Golube suri raširenih krila,
bezbrižno drijemaj ispod Biokova,
s obale šumne gledamo te rado,
tebi je u čast pjesma naša nova.

Podaco naša, mjesto naše drago,
nosimo te trajno kao biser sveti,
dušom te cijelom zanosno ljubimo,
u tebi cvatu naši amaneti.

Prošlost je tvoja dio našeg srca
i ponos slave kroz junaštvo drevno.
Čuvamo brižno uspomenu časnu,
krijesove hvale užižemo revno.

Jadransko more novi dom nam čuva,
uz žalo niču sve ognjišta nova,
ostasmo isti Podačani drevni,
čuvari budni ispod Biokova.

Nek cvate trajno maslina i loza,
ruzmarin, šipak, aloj, oleandar,
uz ribu svježu i žeženo vino
ostat će uvijek Podačanin vedar.

Vatrenim duhom cvjetaju nam grudi,
poštenjem, čašću srca raspjevana.
Kremenjak, radin — to su lovor vijenci
starih i novih dičnih Podačana.

A. Ribičić: Podaca, 1972, str. 117
Uglazbili A. Milanović i A. Srzić

PODACO — MOJA NAJVEĆA LJUBAVI

U ime Podačana, na molbu A. Ribičića

Ja ne znam,
ja ne znam,
recite mi:
ja ne znam,
ja ne znam,
recite mi:
zašto ja volim taj krš,
to sivo brdo Biokovo,
te hrapave hridi
što mire divljinom?

Ah, Podaco moja,
moj rodni kraju,
ti si moja ljubav,
ti si moje sve.

Ah, Podaco, Podaco,
ti si mi ukrala srce.
Nemoj ga vratiti,
nemoj.

Ja te ljubim,
ja ludujem za tobom,
ti si moje sve.

Nosim te u srcu
otkako hodam svijetom,
ja te zaboraviti ne mogu,
ni tvoje masline, borove,
vinograde, levandu,
smilje, vrijes i ivu.

Spokojno živi uz more,
sjećaj nas minulih dana
i budućnosti,
dok ribari bacaju mreže,
dok dižu parangale,
svijetle u tmastoj noći
i nose novo svjetlo,
dan u žiće naše.

Ja znam da živim,
dok imam tebe,
i da je u meni vatreno srce
i ona vedra poletna ćud
i onaj vreli primorski duh.

Podaco, Podaco,
ti si moje sve.
Ljubljena, najdraža,
ostani sa mnom navijeke.

A. Ribičić: Podaca, 1972, str, 120
Tekst za šansonsku skladbu

»IL PONTE«

— Che cosa è il PONTE?
— Due estremità
congiunte con totalità,
legate in unità,
in vera lealtà
e sempre in libertà.

— E il fondamento?
— Caro mio memento:
la base è di cemento,
fodata sul terreno
o forse sul sasso,
niente più nè meno:
due punti — alto e basso.

— Perché è fatto?
— Mio piccolo matto:
per poter fare unione
con parti divergenti
in sincera uguaglianza,
senza maggioranza,
con pura fratellanza.

— E quale prospettiva?
— Traversare fiumi e mare
senza disturbi e paura;
sempre dare e amare
senza timore e premura;
fare tregua stabile
in società amabile.

Per tutto questo è fatto
IL PONTE del tutto forte;
esso è legamento
tra VITA e Morte.

Mjesečnik IL PONTE, 1972/11, str. 3,
Ponte Felcino, Perugia

K A Z A L O

J e k a m o g a s r c a

Sam 4
Razgovor sa životom 7
Moj pozdrav danu 8
Tajna bijelih krovova 9
Razgovor s našim morem i lastavicom 10
Žeteoci 12
U božićnoj noći 14

M o l i t v e d u š e

Moj Otac 18
Zov duše 20
Moje tihe molitve 21
Božje klasje 22
Probodeno Srce 23
Ciklame nad Raspelom 24

S v i b a n j s k o s u n c e

Majci Crkve 26
Dolazak svibnja 27
Svitanje svibanjske zore 29

P e č a t h r v a t s k e k r v i

Pozdrav Mučeniku 32
Hvala sreće 33
Dan Hrvatskog Sveća 35

Đ e r d a n m o j e m a j k e

Vječno živi Hrvatica Majka 38
Majčine suze 39
Moja Majka u Badnjoj noći 41
Svojoj Nani 44

R i j e k a i p o n o r

Žubori nestašno rijeka 46
Izdajnik 47

C v i j e ć e i s p o m e n i c i

Uz stoljetni jubilej 50
Trešnjevačkom svetom Josipu 51
Gospa Snježna u Ličkom polju 52
Pjesma hrvatskih željezničara 53
Nova i stara Podaca 54
Podaco — moja najveća ljubavi 55
Il Ponte 56